

OPŁATY i FUNDUSZE

w ochronie środowiska

VERLAG
DASHÖFER

Literatura fachowa
dla firm i instytucji

AKTUALNOŚCI • PORADY PRAWNE • TEMAT NUMERU • FINANSE • PYTANIA I ODPOWIEDZI

Nr 11 listopad 2008

Miesięczny serwis informacyjno-doradczy

www.dashofer.pl

Spis treści:

■ Aktualności

- Nowe stawki kar i opłat 1
- Nowa ustawa 1
- Czy dzięki nowej ustawie o PPP będzie więcej inwestycji środowiskowych? 2

■ Porady prawne

- Nowe rozporządzenie w sprawie sposobu monitorowania wielkości emisji substancji objętych wspólnotowym systemem handlu uprawnieniami do emisji 3

■ Temat numeru

- Kiedy można składać wnioski na ochronę środowiska w RPO? 7

■ Finanse

- Opłaty sankcyjne w zakresie wprowadzania do obrotu nawozów 10
- Wykroczenia w zakresie wprowadzania do obrotu nawozów 12
- Opłata depozytowa. Planowane zmiany w prawie 14

§ Aktualności

Nowa ustawa

15 listopada 2008 r. weszła w życie ustawa z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale spo-

łeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz.U. Nr 199, poz. 1227).

Redakcja

§ Aktualności

Nowe stawki kar i opłat

7 października pojawiło się Obwieszczenie Ministra Środowiska w sprawie wysokości **górných jednostkowych stawek opłat za korzystanie ze środowiska na rok 2009.**

Obwieszczenie przewiduje m.in. następujące stawki:

1. Gazy lub pyły wprowadzane do powietrza – 321,84 zł/kg.
2. Substancje wprowadzane ze ściekami do wód lub do ziemi – 206,33 zł/kg.
3. Wody chłodnicze – 23,57 zł/dam³.
4. Umieszczenie odpadów na składowisku – 235,77 zł/Mg.
5. Pobór wody podziemnej – 3,49 zł/m³.

14 października pojawiło się Obwieszczenie Ministra Środowiska w sprawie **stawek opłat za usunięcie drzew i krzewów oraz kar za zniszczenie zieleni na 2009 rok.**

Od 1 stycznia 2009 roku za usunięcie jednego metra kwadratowego powierzchni pokrytej krzewami zapłacimy 222,54 zł. Natomiast za zniszczenie jednego metra kwadratowego terenu zieleni zapłacimy 51,18 zł w przypadku trawników, a przypadku kwietników 439,51 zł.

15 października pojawiło się Obwieszczenie Ministra Środowiska w sprawie wysokości **stawek kar za prze-**

Szanowni
Państwo!

Przekazuję w Państwa ręce listopadowy numer serwisu informacyjno-doradczego „Opłaty i fundusze w ochronie środowiska”.

W dziale Porady prawne przeczytacie Państwo o szczegółach nowego rozporządzenia w sprawie sposobu moni-

torowania wielkości emisji substancji objętych wspólnotowym systemem handlu emisjami. W artykule zawarty jest także wzór planu monitorowania wielkości emisji CO₂.

Z Tematu numeru dowiecie się Państwo, o tym kiedy można składać wnioski na ochronę środowiska z Regionalnych Programów Operacyjnych w poszczególnych województwach.

Natomiast w dziale Finanse znalazły się informacje dotyczące planowanych zmian w opłacie produktowej, wyni-

kające z nowej ustawy o bateriach i akumulatorach.

Wierzę, że informacje zawarte w tych artykułach, jak również w pozostałych tekstach spełnią Państwa oczekiwania i okażą się pomocne w pracy.

Z wyrazami szacunku
Wydawnictwo Verlag Dashofer

Agnieszka Szewczyk

Agnieszka Szewczyk
Redaktor odpowiedzialny
e-mail: szewczyk@dashofer.pl

kroczenie warunków wprowadzania ścieków do wód lub do ziemi oraz za przekroczenie dopuszczalnego poziomu hałasu na 2009 rok.

Podstawa prawna:

➤ Obwieszczenie Ministra Środowiska w sprawie wysokości górnych jednostkowych stawek opłat za korzystanie ze środowiska za rok 2009 (MP z 2008 r. Nr 79, poz. 698).

➤ Obwieszczenie Ministra Środowiska w sprawie stawek opłat za usunięcie drzew i krzewów oraz kar za zniszczenie zieleni na rok 2009 (MP z 2008 r. Nr 82, poz. 725).

➤ Obwieszczenie Ministra Środowiska w sprawie wysokości stawek kar za przekroczenie warunków wprowadzania ścieków do wód lub do ziemi oraz za prze-

kroczenie dopuszczalnego poziomu hałasu na rok 2009. (MP z 2008 r. Nr 80, poz. 707). ■

Redakcja

§ Aktualności

Czy dzięki nowej ustawie o PPP będzie więcej inwestycji środowiskowych?

Trwają prace legislacyjne nad projektem nowej ustawy o partnerstwie publiczno-prywatnym, który według specjalistów spowoduje zwiększenie do 2010 roku o 30 proc. liczby zrealizowanych przedsięwzięć z wykorzystaniem PPP.

Projektowane zmiany przygotował zespół wiceministra gospodarki, Adama Szejnfelda, w ramach „Programu dla przedsiębiorczości”.

Projekt powstawał w ścisłej współpracy między adresatami ustawy – najbardziej zainteresowanymi ministerstwami i urzędami centralnymi, organizacjami pracodawców, przedstawicielami samorządu gospodarczego i terytorialnego. Jest to szczególnie istotne wobec potrzeb rozwoju gospodarczego i jednostek samorządu terytorialnego, także w zakresie rozbudowy infrastruktury i budownictwa, ale również wyzwań związanych z przygotowaniem do wykorzystania funduszy unijnych w ramach Nowej Perspektywy Finansowej 2007-2013 i Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej Euro 2012.

Mniej formalności przy zawieraniu umowy o PPP

Zmiana prawa w tej dziedzinie jest konieczna – doświadczenia zwią-

zane z funkcjonowaniem dotychczasowej ustawy o PPP są złe. W oparciu o obowiązujące od 2005 r. przepisy nie zawarto ani jednej umowy o partnerstwie publiczno-prywatnym. Wymagania okazały się zbyt duże dla potencjalnie zainteresowanych stron. Głównym założeniem projektu ustawy jest odformalizowanie partnerstwa. Ustawa nie przewiduje nakładania wielu dotychczasowych obowiązków, w tym sporządzania analiz, pozostawiając tę i inne decyzje samym zainteresowanym. Jeżeli spełnione zostaną wymagania ustawowe co do sposobu wynagradzania partnera prywatnego i podziału ryzyka związanego z przedsięwzięciem – partnerstwo będzie dopuszczalne. Nowe przepisy kładą nacisk na możliwość elastycznego konstruowania partnerstwa, odsyłając do ogólnego systemu prawa obowiązującego w Polsce, a także do dobrych praktyk i wzorców postępowania, bez nakładania obowiązków ustawowych.

Projekt nowej ustawy nie narzuca przedmiotu partnerstwa publiczno-prywatnego, a więc nie określa, jakiego rodzaju przedsięwzięcia można realizować w ramach partnerstwa. Pozwoli to na stosowanie PPP wszędzie tam, gdzie przyniesie to korzyści dla interesu publicznego. Wraz z wejściem w życie ustawy termin part-

NASI STALI EKSPERCI:

Paulina Grabowska, prawnik. Absolwentka Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Warszawskiego, aplikant radcowski w Okręgowej Izbie Radców Prawnych w Warszawie. Ukończyła Szkołę Prawa Amerykańskiego oraz Szkołę Prawa Brytyjskiego i Europejskiego przy Uniwersytecie Warszawskim. Absolwentka studiów podyplomowych „Zarządzanie i finanse w przedsiębiorstwie” w Szkole Głównej Handlowej w Warszawie. Obecnie pracownik dużej kancelarii.

dr Michał Kuliński, prawnik. Wykształcenie: Uniwersytet Jagielloński – Wydział Prawa i Administracji (1996-1998), Uniwersytet Warszawski – Wydział Prawa i Administracji (1998 – ukończony w 2001 r.), Centrum Prawa Amerykańskiego – Levin College of Law University of Florida przy WPIA UW, Studium Bezpieczeństwa Narodowego przy Instytucie Stosunków Międzynarodowych UW. Pracuje nad doktoratem w Instytucie Prawa Międzynarodowego Uniwersytetu Warszawskiego. Jest pracownikiem firmy Prawniczej „Smoktunowicz&Falandysz”.

Krzysztof Choromański, współwłaściciel i Członek Zarządu Biura Konsultacyjnego KOBİKO Sp. z o.o. odpowiedzialny za zarządzanie projektami (ekonomiczne zagadnienia ochrony środowiska oraz przygotowanie i realizacja przedsięwzięć inwestycyjnych w zakresie infrastruktury ochrony środowiska i gospodarki komunalnej).

nerstwo publiczno-prywatne oderwie się od jego potocznego znaczenia, a będzie miał ściśle określoną treść prawną. Nie każda współpraca sektora prywatnego i sektora publicznego będzie partnerstwem publiczno-prywatnym w rozumieniu nowej ustawy.

Ze względu na wymagania stawiane prawem Unii Europejskiej, do wyboru partnera prywatnego będą miały zastosowanie regulacje proceduralne określone w ustawie Prawo zamówień publicznych lub ustawie o koncesjach na roboty budowlane lub usługi (por. uzasadnienie do art. 3 projektu). W przeciwieństwie do tych ustaw, które są ustawami proceduralnymi a przedmiotem ich regulacji jest przede wszystkim tryb wyboru odpowiednio wykonawcy zamówienia publicznego i koncesjonariusza, ustawa o partnerstwie publiczno-prywatnym należy do prawa materialnego.

Zagadnienia nowej ustawy

Nowa ustawa dotyczyć będzie zagadnień takich jak:

- Stworzenie wyraźnej podstawy prawnej do angażowania majątku publicznego w przedsięwzięcia realizowane wspólnie z partnerami prywatnymi (przede wszystkim art. 8 ust. 1 projektu).
- Założenie, że partnerstwo pub-

liczno-prywatne przewiduje, że do obowiązków partnera prywatnego będą należały istotne zadania, tj. eksploatacja, utrzymanie lub zarządzanie składnikiem majątkowym, który jest przedmiotem partnerstwa publiczno-prywatnego lub z nim związanym (por. art. 2 pkt 4 projektu).

- Dopuszczenie zawierania przez podmioty publiczne spółek z partnerami prywatnymi. W oparciu o zawiązaną w tym celu spółkę kapitałową, komandytową lub komandytowo-akcyjną, z zastrzeżeniem zgodności przedmiotu i celu jej działalności z umową o PPP realizowane mają być konkretne przedsięwzięcia. Dzięki tym rozwiązaniom sektor prywatny będzie mógł uczestniczyć w bieżącej eksploatacji i zarządzaniu infrastrukturą, służącą świadczeniu usług użyteczności publicznej, co w uproszczeniu sprowadza się do przejęcia przez stronę prywatną odpowiedzialności za określone elementy procesu świadczenia usług bez konieczności zmian w zakresie własności wykorzystywanej infrastruktury.

WAŻNE!

Pozytywnie należy ocenić również zapis, zgodnie z którym zgoda ministra finansów na sfinansowanie przedsięwzięcia z budżetu państwa jest wymagana dopiero przy inwestycjach przekraczających 20 mln zł.

Termin na wydanie zgody miałby być skrócony z 60 dni do 6 tygodni.

Dzięki temu projektowi być może wreszcie znajdzie powszechne zastosowanie znana na świecie formuła współpracy sektora publicznego i sektora prywatnego. Partnerstwo publiczno-prywatne od lat uznawane jest za niezwykle korzystną formę realizacji inwestycji infrastrukturalnych w wielu krajach świata. Realizowane jest ono m.in. w Wielkiej Brytanii, Hiszpanii i Portugalii, USA, Kanadzie i Australii. Jeżeli projekt ustawy wejdzie w życie w Polsce również najprawdopodobniej ta formuła znajdzie powszechne zastosowanie.

To, kiedy będzie można realizować zadania w nowej formule zależy od tempa prac nad samym projektem nowej ustawy i tempem prac nad projektem ustawy o koncesji na roboty budowlane lub usługi. Projekt ustawy o koncesjach jest już od jakiegoś czasu w Sejmie – pracowała nad nim sejmowa Komisja Infrastruktury, która skierowała projekt do dalszych prac w podkomisji stałej do spraw budownictwa. Projekt ustawy o partnerstwie publiczno-prywatnym został we wrześniu przyjęty przez rząd i lada moment powinien trafić do Sejmu. ■

Krzysztof Choromański

Porady prawne

Nowe rozporządzenie w sprawie sposobu monitorowania wielkości emisji substancji objętych wspólnotowym systemem handlu uprawnieniami do emisji

W ostatnim czasie pojawiła się informacja o rozporządzeniu w sprawie sposobu monitorowania wielkości emisji substancji objętych wspólnotowym systemem handlu uprawnieniami do emisji. Treść wspomnianego rozporządzenia została zamieszczona

z datą 12 września 2008 r. Wszyscy prowadzący instalacje bardzo długo czekali na ukazanie się niniejszego rozporządzenia i wreszcie Ministerstwo oficjalnie ogłosiło treść przepisu, który stanowi ścieżkę dla instalacji uczestniczących w systemie handlu uprawnieniami do emisji. W artykule przedstawimy najważniejsze elementy z wymienionego rozporządzenia, mające istotny wpływ na rozliczenie rocznego raportu emisji za 2009 r.

Zacznijmy od kilku pojęć, a najważniejsze z nich to:

Metodyka monitorowania – rozumie się przez to metody stosowane do ustalenia wielkości emisji z instalacji, łącznie z doborem poziomów dokładności dla poszczególnych elementów zestawu danych.

Niezgodność – rozumie się przez to jakąkolwiek czynność lub pominięcie czynności w instalacji podlega-

jącej weryfikacji, zamierzone lub niezamierzone, które jest sprzeczne z planem monitorowania.

Plan monitorowania – rozumie się przez to szczegółową, kompletną i przejrzystą dokumentację metodyki monitorowania wielkości emisji z instalacji, w tym dokumentację w zakresie gromadzenia i obróbki

danych, a także systemu kontroli poprawności danych.

Właśnie plan monitorowania stanowi najważniejszą dokumentację firmy w zakresie monitorowania handlu emisjami. Zgodnie z rozporządzeniem dotyczącym monitorowania plan monitorowania ma być opisany w formie poniższej tabeli.

Plan monitorowania wielkości emisji CO₂ dla wszystkich rodzajów instalacji objętych wspólnotowym systemem handlu uprawnieniami

Opis instalacji, która ma być objęta monitorowaniem	
1. Nazwa właściciela instalacji	
2. Nazwa prowadzącego instalację	
3. Nazwa instalacji	
3.1. Rodzaj instalacji	
3.2. Numer zezwolenia, data i organ wydający	
3.3. Kod	
3.4. Pozycja KPRU	
3.5. Numer REGON, NIP	
3.6. Kod PKD podstawowego rodzaju działalności	
3.7. Sprawozdawczość w ramach E-PRTR	
3.8. Numer identyfikacyjny E-PRTR	
3.9. Adres zakładu, na którego terenie prowadzona jest eksploatacja instalacji	
3.10. Współrzędne geograficzne położenia instalacji	
4.1. Imię i nazwisko osoby do kontaktów	
4.2. Adres służbowy osoby do kontaktów	
4.3. Numer telefonu i faksu służbowy osoby do kontaktów	
4.4. E-mail służbowy osoby do kontaktów	
5. Rodzaje instalacji	
6. Opis i charakterystyka techniczna źródeł powstawania i miejsc emisji substancji	
7. Informacja, czy instalację wykorzystywaną do procesów spalania, taką jak np. elektrociepłownia, pracująca w skojarzeniu, uznaje się za część instalacji wykorzystywanej do innego rodzaju instalacji, czy za odrębną instalację	
Rodzaj instalacji 1	
8. Źródło w ramach rodzaju instalacji (1...N) / zdolność produkcyjna lub nominalna moc cieplna	
Źródło 1 / zdolność produkcyjna lub nominalna moc cieplna	
Źródło 2 / zdolność produkcyjna lub nominalna moc cieplna	
Źródło 3 / zdolność produkcyjna lub nominalna moc cieplna	
Źródło 4 / zdolność produkcyjna lub nominalna moc cieplna	

Plan monitorowania.		
2.	Informacje dotyczące zakresu obowiązków związanych z monitorowaniem i sprawozdawczością w odniesieniu do danej instalacji	
3.	Opis metody obliczeń lub metody pomiarów, która ma być zastosowana	
4.	Wykaz poziomów dokładności i opis spełniania odpowiednich wymogów przez prowadzącego instalację dla poszczególnych elementów zestawu danych dla każdego strumienia paliw lub materiałów wsadowych, który ma być objęty monitorowaniem	
Paliwo 1		
Rodzaj paliwa		
	Parametr	Stosowany poziom dokładności
Opis sposobu spełniania wymagań danego poziomu dokładności dla każdego strumienia paliw, który ma być objęty monitorowaniem.		
Ilość zużytego paliwa		
Wartość opałowa paliwa		
Wskaźnik emisji		
Współczynnik utleniania		
Fracja biomasy		
6.	Opis systemów pomiarowych oraz specyfikacje i dokładną lokalizację instrumentów pomiarowych, które zostaną zastosowane do każdego ze strumieni materiałów wsadowych lub paliw, który ma być objęty monitorowaniem	
Paliwo 1		
Rodzaj paliwa		
Parametr		
Ilość zużytego paliwa		
Wartość opałowa paliwa		
Wskaźnik emisji		
Współczynnik utleniania		
Fracja biomasy		
7.	Dowody wykazujące zgodność z progami niepewności dla danych dotyczących rodzaju instalacji oraz innych parametrów dla poziomów dokładności zastosowanych dla każdego ze strumieni materiałów wsadowych lub paliw (w stosownych przypadkach)	
8.	Opis metody stosowanej do próbkowania paliwa i materiałów w celu ustalenia wartości opałowej, zawartości węgla, wskaźników emisji i współczynnika utleniania lub konwersji oraz zawartości biomasy dla każdego ze strumieni materiałów wsadowych lub paliw	
Paliwo 1		
Rodzaj paliwa		
	Parametr	Opis metody stosowanej do próbkowania paliwa
Ilość zużytego paliwa		
Wartość opałowa paliwa		
Wskaźnik emisji		
Współczynnik utleniania		
Fracja biomasy		
9.	Opis źródeł lub metod analitycznych, które prowadzący instalację zamierza użyć do określenia wartości opałowych, zawartości węgla, wskaźnika emisji, współczynnika utleniania, współczynnika konwersji lub frakcji biomasy dla każdego ze strumieni materiałów wsadowych lub paliw	

Paliwo 1		
Rodzaj paliwa		
Parametr		
Ilość zużytego paliwa		
Wartość opałowa paliwa		
Wskaźnik emisji		
Współczynnik utleniania		
Frakcja biomasy		
10. Wykaz i opis nieakredytowanych laboratoriów i odnośnych procedur analitycznych, wraz z wykazem wszelkich odnośnych procedur zapewnienia jakości		
11. Opis systemu ciągłego pomiaru emisji do wykorzystania na potrzeby monitorowania źródeł emisji (w tym punktów pomiarowych, częstotliwości pomiarów, stosowanych urządzeń, procedur kalibracji, gromadzenia danych i procedur ich przechowywania, oraz metod potwierdzania obliczeń i sprawozdawczości w zakresie danych dotyczących działalności, wskaźników emisji)		
12. W przypadku, kiedy zastosowano metodę rezerwową, wyczerpujący opis metody i analizy niepewności		
13. Opis procedur pozyskiwania danych i ich obróbki oraz działań kontrolnych		
14. Informacje na temat odpowiednich powiązań z działaniami podejmowanymi w ramach programu ekzarządzania i audytu (EMAS) lub innych systemów zarządzania w dziedzinie ochrony środowiska, w szczególności na temat procedur i kontroli mających znaczenie dla monitorowania i sprawozdawczości w odniesieniu do wielkości emisji CO ₂		
Uzupełnienia		
Sporządził/Compiled by (imię, nazwisko i stanowisko/ name, surname and position)	Data sporządzenia/ Compiled on:	Podpis/Signature

Metodyka monitorowania

Metodyka monitorowania stanowi część planu monitorowania i podlega zatwierdzeniu przez właściwe organy. Właściwe organy mają obowiązek sprawdzić i zatwierdzić plan monitorowania przygotowany przez operatora instalacji przed rozpoczęciem okresu sprawozdawczego. Jednak ze względu na opóźnienie w publikacji przepisów w tym okresie rozliczeniowym urzędy nie mogły do dnia 1 stycznia 2008 sprawdzić dokumentacji. Organy mają też obowiązek sprawdzić plan monitorowania po wprowadzeniu wszelkich istotnych zmian w metodyce monitorowania stosowanej w odniesieniu do danej instalacji. Zmiany w planie

monitorowania muszą być jasno sformułowane, uzasadnione i w pełni udokumentowane w wewnętrznej dokumentacji prowadzonej przez operatora instalacji.

Właściwe organy zobowiązują operatora instalacji do zmiany jego planu monitorowania, jeżeli plan ten przestał być zgodny z zasadami ustalonymi w niniejszych wytycznych.

Analiza niepewności

Nowością w rozporządzeniu jest analiza niepewności. Analiza niepewności w systemie handlu emisjami jest jednym ze sposobów zapewnienia wiarygodności wyznaczanych wielkości emisji dwutlenku węgla

z instalacji uczestniczących w systemie. Dokładność wyznaczenia wielkości emisji dwutlenku węgla musi być możliwie jak największa, ponieważ parametr ten jest podstawą do rozliczenia przydzielonych na instalacje uprawnień do emisji CO₂.

✓ **WAŻNE!**

Analiza niepewności obejmuje ustalenie wiarygodnych dowodów, pozwalających stwierdzić w trakcie weryfikacji dotrzymywanie maksymalnych dopuszczalnych niepewności pomiaru określonych poziomami dokładności.

Rozporządzenie zostało wydane na podstawie art. 41 ustawy z dnia 22 grudnia 2004 r. o handlu upraw-

nieniami do emisji do powietrza gazów cieplarnianych i innych substancji (Dz.U. Nr 281, poz. 2784). Przedmiotowe rozporządzenie zostało skierowane do publikacji w Dzienniku Ustaw.

Ministerstwo poinformowało jednocześnie, że rozporządzenie wejdzie w życie w terminie 14 dni od dnia

ogłoszenia. Z uwagi na konieczność dostosowania przepisów w zakresie monitorowania emisji CO₂ do przepisów określono jednak, że rozporządzenie w zakresie dotyczącym sposobu monitorowania wielkości emisji, częstotliwości przekazywania danych dotyczących monitorowanych wielkości emisji, zakresu informacji zawartych w rocznym

raporcie oraz formy i układu rocznego raportu obowiązuje od dnia 1 stycznia 2008 r. W związku z tak późnym ukazaniem się rozporządzenia, miejmy nadzieję, że urzędy zdążą zatwierdzić plany monitorowania do czasu weryfikacji raportu rocznego, czyli do stycznia 2009 r.

Zbigniew Bienko

Temat numeru

Kiedy można składać wnioski na ochronę środowiska w RPO?

W artykule przedstawiamy planowane w poszczególnych województwach terminy naborów w zakresie ochrony środowiska.

Regionalny Program Operacyjny Województwa Dolnośląskiego

Priorytet 4. Środowisko i bezpieczeństwo ekologiczne.

- 4.1. Gospodarka odpadami – maj 2009.
- 4.2. Infrastruktura wodno-ściekowa – listopad 2008.
- 4.3. Poprawa jakości powietrza – maj 2010.
- 4.4. Zabezpieczenie przeciwpowodziowe i zapobieganie suszom – luty 2011.
- 4.5. Rekultywacja obszarów zdegradowanych – maj 2009.
- 4.6. Wsparcie instytucji zajmujących się zabezpieczeniem środowiska naturalnego – luty 2011.
- 4.7. Ochrona bioróżnorodności i edukacja ekologiczna – maj 2011.

Priorytet 9. Miasta.

- 9.1. Odnowa zdegradowanych obszarów miejskich w miastach powyżej 10 tysięcy mieszkańców – luty 2009.
- 9.2. Wsparcie dla przedsięwzięć w zakresie mieszkalnictwa w miastach powyżej 10 tysięcy mieszkańców – luty 2010.

Regionalny Program Operacyjny Województwa Kujawsko-Pomorskiego

Priorytet 2. Zachowanie i racjonalne użytkowanie środowiska.

- 2.2. Gospodarka odpadami – I kw. 2009.
- 2.3. Rozwój infrastruktury w zakresie ochrony powietrza – II kw. 2009.
- 2.4. Infrastruktura energetyczna przyjazna środowisku – III kw. 2009.
- 2.5. Rozwój infrastruktury bezpieczeństwa powodziowego i przeciwdziałanie zagrożeniom środowiska – IV kw. 2009.
- 2.6. Ochrona i promocja zasobów – IV kw. 2009 przyrodniczych.

Priorytet 5. Wzmocnienie konkurencyjności przedsiębiorstw.

- 5.3. Wspieranie przedsiębiorstw w zakresie dostosowania do wymogów ochrony środowiska – IV kw. 2009.

Priorytet 6: Wsparcie rozwoju turystyki.

- 6.1. Rozwój usług turystycznych w oparciu o zasoby przyrodnicze – II kw. 2009.

Priorytet 7. Wspieranie przemian w miastach i w obszarach wymagających odnowy.

- 7.1. Rewitalizacja zdegradowanych dzielnic miast – listopad 2008.
- 7.2. Adaptacja do nowych funkcji

społeczno-gospodarczych terenów poprzemysłowych i powojkowych – III kw. 2009.

Regionalny Program Operacyjny Województwa Lubelskiego

Priorytet 1. Przedsiębiorczość i innowacje.

Działanie 1.4. Dotacje inwestycyjne w zakresie dostosowania przedsiębiorstw do wymogów ochrony środowiska oraz w zakresie odnawialnych źródeł energii 30.09.2008 r. – 13.11.2008 r.; kolejny konkurs – 01.2009-03.2009.

Priorytet 3. Atrakcyjność obszarów miejskich i tereny inwestycyjne.

Działanie 3.1. Tworzenie terenów inwestycyjnych – 05.2009-06.2009.
Działanie 3.2. Rewitalizacja zdegradowanych obszarów miejskich – 05.2009-06.2009.

Priorytet 6. Środowisko i czysta energia.

Działanie 6.1. Ochrona i kształtowanie środowiska – 01.2009-02.2009.
Gospodarka wodno-ściekowa 05.2009-06.2009.
Gospodarka odpadami i ochrona powierzchni ziemi – 11.2008-12.2008.
Bezpieczeństwo ekologiczne – 01.2009-02.2009.
Ochrona przyrody i kształtowanie

postaw ekologicznych – 09.2009-10.2009.

Działanie 6.2 Energia przyjazna środowisku – 01.2009-02.2009.

Regionalny Program Operacyjny Województwa Lubuskiego

Priorytet 3. Ochrona i zarządzanie zasobami środowiska naturalnego.

Działanie 3.1. Infrastruktura ochrony środowiska przyrodniczego – IV kwartał 2008 r.

Działanie 3.2. Poprawa efektywności energetycznej i wykorzystanie odnawialnych źródeł energii – IV kwartał 2008 r.

Działanie 3.3. Zarządzanie środowiskiem przyrodniczym – IV kwartał 2008 r.

Regionalny Program Operacyjny Województwa Łódzkiego

II.3. Ochrona przyrody 13 października 2008 r.-21 listopada 2008 r.

Regionalny Program Operacyjny Województwa Małopolskiego

Priorytet 6. Spójność wewnątrzregionalna.

Działanie 6.1. Rozwój miast. Schemat A: Programy realizowane wyłącznie w ramach programów rewitalizacji – IV kwartał 2008 r.

Priorytet 7. Infrastruktura ochrony środowiska.

Działanie 7.1. Gospodarka wodno-ściekowa – I kwartał 2010 r.

Działanie 7.2. Poprawa jakości powietrza i zwiększenie wykorzystania odnawialnych źródeł energii – IV kwartał 2008 r.-I kwartał 2009 r.

Działanie 7.3. Gospodarka odpadami – IV kwartał 2008 r.-I kwartał 2009 r.

Działanie 7.4. Poprawa bezpieczeństwa ekologicznego oraz ochrona przed skutkami klęsk żywiołowych – IV kwartał 2008 r.-I kwartał 2009 r.

Regionalny Program Operacyjny Województwa Mazowieckiego

Priorytet IV: Środowisko, zapobieganie zagrożeniom i energetyka.

4.1. Gospodarka wodno-ściekowa – 6 października 2008 r.-7 listopada 2008 r.

4.3. Ochrona powietrza, energetyka – 19 stycznia 2009 r.-23 lutego 2009 r.

4.4. Ochrona przyrody, zagrożenia, systemy monitoringu – 19 stycznia 2009 r.-23 lutego 2009 r.

Regionalny Program Operacyjny Województwa Opolskiego

Oś priorytetowa 4. Ochrona środowiska.

Działanie 4.1. Infrastruktura wodno-ściekowa i gospodarka odpadami. PROCEDURA KONKURSOWA: 3 listopada-17 listopada 2008 r.; 1 grudnia-15 grudnia 2009 r.; wrzesień 2011 r.

Działanie 4.3. Ochrona powietrza, odnawialne źródła energii – 16 marca-31 marca 2009 r.; październik 2011 r.

Działanie 4.4. Ochrona bioróżnorodności Opolszczyzny – 1 września-15 września 2009 r.; listopad 2012 r.

Oś priorytetowa 6. Aktywizacja obszarów miejskich i zdegradowanych.

Działanie 6.1. Rewitalizacja obszarów miejskich – 1 czerwca-15 czerwca 2009 r.

Działanie 6.2. Zagospodarowanie terenów zdegradowanych – 17 sierpnia-31 sierpnia 2009 r.; wrzesień 2012 r.

Regionalny Program Operacyjny Województwa Podkarpackiego

Oś priorytetowa IV: Ochrona środowiska i zapobieganie zagrożeniom.

Działanie: Infrastruktura ochrony środowiska.

Działanie: Infrastruktura ochrony środowiska – Infrastruktura oczyszczania ścieków (schemat A); planowana data naboru – maj 2010 r., planowana data zakończenia naboru – III kwartał 2010 r.

Działanie: Infrastruktura ochrony środowiska – Zaopatrzenie w wodę (schemat B); planowana data naboru – maj 2010 r., planowana data zakończenia naboru – III kwartał 2010 r.

Działanie: Infrastruktura ochrony środowiska – Zagospodarowanie odpadów (schemat C); planowana data naboru – czerwiec 2009 r., planowana data zakończenia naboru – III kwartał 2009 r.

Działanie: Infrastruktura przeciwpowodziowa i racjonalna gospodarka zasobami wodnymi; planowana data naboru – marzec 2011 r., planowana data zakończenia naboru – II kwartał 2011 r.

Działanie: Zachowanie oraz ochrona różnorodności biologicznej i krajo-
brazowej; planowana data naboru – luty 2009 r., planowana data zakończenia naboru II kwartał 2009 r.

Działanie: Zwalczanie i zapobieganie zagrożeniom; planowana data naboru – luty 2009 r., planowana data zakończenia naboru – II kwartał 2009 r.

Oś priorytetowa VII: Spójność wewnątrzregionalna.

Działanie: Rewitalizacja miast Planowana data naboru – czerwiec 2009 r., planowana data zakończenia naboru III kwartał 2009 r.

Działanie: Rewitalizacja obszarów zdegradowanych Planowana data naboru – czerwiec 2009 r., planowana data zakończenia naboru III kwartał 2009 r.

Regionalny Program Operacyjny Województwa Podlaskiego

Os priorytetowa V. Rozwój infrastruktury ochrony środowiska.

Działanie 5.1. Regionalna infrastruktura ochrony środowiska – 15 października 2008 r.-28 listopada 2008 r.
Działanie 5.2. Lokalna infrastruktura ochrony środowiska – 15 października 2008 r.-28 listopada 2008 r.

Regionalny Program Operacyjny Województwa Pomorskiego

OS PRIORYTETOWA 3. Funkcje miejskie i metropolitalne.

3.2. Wzrost atrakcyjności przestrzeni miejskiej.
3.2.1. Kompleksowe przedsięwzięcia rewitalizacyjne – 1.2009 r.-2.2009 r.; 9.2009 r.-10.2009 r.

OS PRIORYTETOWA 5. Środowisko i energetyka przyjazna środowisku.

5.1. Gospodarka odpadami 1.2009 r.-2.2009 r.
5.2. Gospodarka wodna – 28.11.2008 r.-9.01.2009 r.; 9.2010 r.-10.2010 r.
5.3. Zarządzanie informacją o środowisku – 1.2009 r.-2.2009 r.; 10.2010 r.-11.2010 r.
5.4. Rozwój energetyki opartej na źródłach odnawialnych – 9.2009 r.-10.2009 r.; 2.2011 r.-3.2011 r.

OS PRIORYTETOWA 8. Lokalna infrastruktura podstawowa.

8.2. Lokalna infrastruktura ochrony środowiska – 26.09.2008-31.10.2008 r.

Regionalny Program Operacyjny Województwa Śląskiego

Priorytet V. Środowisko.

Działanie 5.2. Gospodarka odpadami – 7 lipca-7 września 2009 r.

Działanie 5.3. Czyste powietrze i odnawialne źródła energii – 7 kwietnia 2009 – 8 czerwca 2009.

Działanie 5.4. Zarządzanie środowiskiem – 5 grudnia 2008 r.-5 lutego 2009 r.

Działanie 5.5. Dziedzictwo przyrodnicze – 5 września 2008-5 listopada 2008 r.

Priorytet VI. Zrównoważony rozwój miast.

Działanie 6.2. Rewitalizacja obszarów zdegradowanych.

Poddziałanie 6.2.1. Rewitalizacja – „duże miasta” 7 listopada 2008 r.-6 stycznia 2009 r.

Poddziałanie 6.2.2. Rewitalizacja – „małe miasta” 7 listopada 2008 r.-6 stycznia 2009 r.

Regionalny Program Operacyjny Województwa Świętokrzyskiego

Os priorytetowa 4. Rozwój infrastruktury ochrony środowiska i energetycznej.

D 4.1. Rozwój regionalnej infrastruktury ochrony środowiska i energetycznej 2009 r.

D 4.2. Rozwój systemów lokalnej infrastruktury ochrony środowiska i energetycznej 2009 r.

Os priorytetowa 6. Wzmocnienie ośrodków miejskich i rewitalizacja małych miast.

D 6.2. Rewitalizacja małych miast – 1.10.2008 r.-31.10.2008 r.

Regionalny Program Operacyjny Województwa Warmińsko-Mazurskiego

Os priorytetowa 1. PRZEDSIĘBIORCZOŚĆ.

Działanie 1.1. Wzrost konkurencyjności przedsiębiorstw.

1.1.5. Wsparcie MŚP – promocja produktów i procesów przyjaznych

dla środowiska do końca grudnia 2008 r.

Os priorytetowa 4. ROZWÓJ, RESTRUKTURYZACJA I REWITALIZACJA MIAST.

Działanie 4.2. Rewitalizacja miast – 12.11.2008 r.-13.01.2009 r.

Działanie 4.3. Restrukturyzacja terenów powojennych i przemysłowych – 08.06.2009 r.-30.06.2009 r.

Os priorytetowa 6. ŚRODOWISKO PRZYRODNICZE.

Działanie 6.1. Poprawa i zapobieganie degradacji środowiska poprzez budowę, rozbudowę i modernizację infrastruktury ochrony środowiska – II kwartał 2009 r.

Działanie 6.2. Ochrona środowiska przed zanieczyszczeniami i zniszczeniami – II kwartał 2009 r.

Regionalny Program Operacyjny Województwa Wielkopolskiego

Priorytet I. Konkurencyjność przedsiębiorstw.

1.7. Przygotowanie terenów inwestycyjnych – IV kwartał 2008 r.

Priorytet III: Środowisko przyrodnicze.

3.1. Racjonalizacja gospodarki odpadami i ochrona powierzchni ziemi – grudzień 2008-luty 2009.

3.2. Infrastruktura energetyczna przyjazna środowisku – grudzień 2008-luty 2009.

3.3. Wsparcie ochrony przyrody – marzec 2009-maj 2009.

3.4. Gospodarka wodno-ściekowa – wrzesień 2008-listopad 2008.

3.5. Wzmocnienie ochrony przeciwpowodziowej zagrożonych obszarów województwa – październik 2008-grudzień 2008.

3.6. Poprawa bezpieczeństwa środowiskowego i ekologicznego – październik 2008-grudzień 2008.

3.7. Zwiększenie wykorzystania odnawialnych zasobów energii – grudzień 2008-luty 2009.

Priorytet IV. Rewitalizacja obszarów problemowych.

4.1. Rewitalizacja obszarów miejskich – czerwiec 2009 r.

4.2. Rewitalizacja zdegradowanych obszarów przemysłowych i powojkowych planowana data naboru zostanie ustalona po przyjęciu Wy-

tycznych – Rewitalizacja Wielkopolskiego Regionalnego Programu Operacyjnego na lata 2007-2013.

Regionalny Program Operacyjny Województwa Zachodniopomorskiego

Oś priorytetowa 4. Infrastruktura Ochrony Środowiska.

Działanie 4.3. Zaopatrzenie w wodę i oczyszczanie ścieków – 30 grud-

nia 2008 r.-15 lutego 2009 r.

Działanie 4.5. Ochrona przyrody i zapobieganie zagrożeniom.

Poddziałanie 4.5.1. Zintegrowany system zapobiegania i kontroli zanieczyszczeń 2009 r.

Poddziałanie 4.5.2. Promowanie bioróżnorodności i ochrona przyrody (w tym NATURA 2000) 2009 r.

Poddziałanie 4.5.3. Zapobieganie zagrożeniom 2009 r. ■

Krzysztof Choromański

Finanse

Opłaty sankcyjne w zakresie wprowadzania do obrotu nawozów

Opłata sankcyjna nakładana jest na każdego, kto wprowadza do obrotu:

- 1) **nawozy oznaczone znakiem „NAWÓZ WE”, nienależące do typów nawozów wyszczególnionych w załączniku nr I do rozporządzenia nr 2003/2003 lub niespełniające wymagań jakościowych określonych dla danego typu nawozu w tym załączniku;**
- 2) **nawozy lub środki wspomagające uprawę roślin niezgodnie z warunkami określonymi w art. 3 lub 5 ustawy.**

Podmiot ten lub osoba ma obowiązek wycofać je z obrotu, na własny koszt, oraz wnieść na rachunek urzędu skarbowego, właściwego ze względu na siedzibę albo miejsce zamieszkania podmiotu wprowadzającego do obrotu nawóz, nawóz oznaczony znakiem „NAWÓZ WE” lub środek wspomagający uprawę roślin, opłatę sankcyjną stanowiącą 100% kwoty należnej za sprzedane nawozy, nawozy oznaczone znakiem „NAWÓZ WE” lub środki wspomagające uprawę roślin, a w przypadku innej formy zbycia nawozów, nawozów oznaczonych znakiem „NAWÓZ WE” lub środków wspomagających uprawę roślin – 100% wartości korzyści majątkowej uzyskanej lub którą mógłby uzyskać za wprowadzenie do obrotu nawozy, nawozy oznaczone znakiem „NAWÓZ WE” lub środki wspomagające uprawę roślin.

do obrotu nawozy, nawozy oznaczone znakiem „NAWÓZ WE” lub środki wspomagające uprawę roślin.

Decyzje inspektora

Inspektor Inspekcji Jakości Handlowej Artykułów Rolno-Spożywczych, właściwy ze względu na siedzibę albo miejsce zamieszkania podmiotu wprowadzającego do obrotu nawóz, nawóz oznaczony znakiem „NAWÓZ WE” lub środek wspomagający uprawę roślin, wydaje decyzję, w której stwierdza:

- 1) wprowadzenie do obrotu nawozu oznaczonego znakiem „NAWÓZ WE”, nienależącego do typów nawozów wyszczególnionych w załączniku nr I do rozporządzenia nr 2003/2003 lub niespełniającego wymagań jakościowych dla danego typu nawozu określonych w tym załączniku lub
- 2) wprowadzenie do obrotu nawozu lub środka wspomagającego uprawę roślin niezgodnie z warunkami określonymi w art. 3 lub 5 ustawy – oraz określa termin jego wycofania z obrotu, ilość wprowadzonego do obrotu nawozu lub środka wspomagającego uprawę roślin oraz wysokość opłaty sankcyjnej.

Opłata sankcyjna dla podmiotu zagranicznego

Jeżeli wprowadzającym do obrotu nawóz, nawóz oznaczony znakiem „NAWÓZ WE” lub środek wspomagający uprawę roślin jest podmiot mający siedzibę albo miejsce zamieszkania poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej:

- 1) opłatę sankcyjną wnosi się na rachunek urzędu skarbowego, którym kieruje Naczelnik Drugiego Urzędu Skarbowego Warszawa-Śródmieście;
- 2) decyzję, o której mowa wyżej, wydaje inspektor Inspekcji Jakości Handlowej Artykułów Rolno-Spożywczych właściwy dla województwa mazowieckiego.

Przekazywanie decyzji

Inspektor Inspekcji Jakości Handlowej Artykułów Rolno-Spożywczych przekazuje właściwemu naczelnikowi urzędu skarbowego ostateczne wydane przez siebie decyzje o opłacie sankcyjnej.

Postępowanie egzekucyjne

Jeżeli obowiązek wniesienia opłaty sankcyjnej wynikający z ostatecznej decyzji nie został spełniony, właściwy naczelnik urzędu skarbowego

zawiadamia inspektora Inspekcji Jakości Handlowej Artykułów Rolno-Spożywczych, który wystawia tytuł wykonawczy stanowiący podstawę do przymusowego ściągnięcia tej opłaty w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

Koszt czynności kontrolnych

Podmiot wprowadzający do obrotu nawóz, nawóz oznaczony znakiem „NAWÓZ WE” lub środek wspomagający uprawę roślin wnoszą opłaty za przeprowadzenie przez Inspekcję czynności kontrolnych i przeprowadzenie badań laboratoryjnych, jeżeli w wyniku tej kontroli stwierdzono, że nawozy, nawozy oznaczone znakiem „NAWÓZ WE” albo środki wspomagające uprawę roślin nie spełniają wymagań jakościowych, wynikających z przepisów rozporządzenia nr 2003/2003 lub przepisów wydanych na podstawie art. 10 pkt 5 i 6, art. 11 pkt 5 lub art. 12 pkt 5 ustawy lub z pozwolenia, o którym mowa w art. 4 ust. 1 ustawy lub nie spełniają wymagań określonych w art. 5 ustawy, lub nie spełniają wymagań dodatkowych, zadeklarowanych przez producenta, importera lub inny podmiot wprowadzający do obrotu nawóz, nawóz oznaczony znakiem „NAWÓZ WE” lub środek wspomagający uprawę roślin.

Wysokość kosztów

Kwestia ta jest uregulowana w rozporządzeniu Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 16 stycznia 2008 r. w sprawie określenia wysokości i spo-

sobu uiszczania opłat za przeprowadzenie czynności kontrolnych i przeprowadzenie badań laboratoryjnych nawozów, nawozów oznaczonych znakiem „NAWÓZ WE” oraz środków wspomagających uprawę roślin (Dz.U. Nr 17, poz. 108).

Stawki opłat

Określono stawki opłat za przeprowadzenie:

- 1) czynności kontrolnych, w tym:
 - dojazd osób kontrolujących do miejsca przeprowadzenia kontroli nawozu, nawozu oznaczonego znakiem „NAWÓZ WE” oraz środka wspomagającego uprawę roślin – w wysokości:
 - 7,80 zł, jeżeli odległość do tego miejsca wynosi do 10 km,
 - 20,00 zł, jeżeli odległość do tego miejsca wynosi powyżej 10 km do 50 km,
 - 59,00 zł, jeżeli odległość do tego miejsca wynosi powyżej 50 km do 100 km,
 - 98,00 zł, jeżeli odległość do tego miejsca wynosi powyżej 100 km do 150 km,
 - 137,00 zł, jeżeli odległość do tego miejsca wynosi powyżej 150 km do 200 km,
 - 157,00 zł, jeżeli odległość do tego miejsca wynosi powyżej 200 km,
 - pobranie próbki do badań laboratoryjnych – w wysokości 23,00 zł,
 - kontrolę oznakowania nawozu, nawozu oznaczonego znakiem „NAWÓZ WE” oraz środka wspomagającego uprawę roślin – w wysokości 3,00 zł,

- kontrolę dokumentów – w wysokości 17,00 zł,
 - wysłanie próbki do badań – w wysokości 100% kosztów wysłania tej próbki do badań,
 - kontrolę procesu technologicznego, warunków produkcji, składowania oraz transportu nawozu, nawozu oznaczonego znakiem „NAWÓZ WE” oraz środka wspomagającego uprawę roślin – w wysokości 17,00 zł za każdą rozpoczętą godzinę pracy;
- 2) badań laboratoryjnych – w wysokości określonej w przepisach w sprawie opłat za zadania wykonywane przez okręgowe stacje chemiczno-rolnicze.

Uiszczanie opłat

Opłaty uiszcza się na rachunek właściwego miejscowo urzędu skarbowego w kwocie i terminie określonych w wezwaniu do zapłaty wystawionym przez właściwego miejscowo wojewódzkiego inspektora jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych. Właściwość miejscową urzędu skarbowego i wojewódzkiego inspektora jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych ustala się według siedziby albo miejsca zamieszkania podmiotu kontrolowanego. Jeżeli podmiot kontrolowany nie ma siedziby lub miejsca zamieszkania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, właściwy miejscowo jest odpowiednio – Drugi Urząd Skarbowy Warszawa-Śródmieście oraz wojewódzki inspektor jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych właściwy dla województwa mazowieckiego. ■

Redakcja

Masz pytanie do naszych ekspertów?
Chcesz uzyskać więcej informacji na wybrany temat?

Napisz do Redakcji!

e-mail: szewczyk@dashofer.pl

Finanse

Wykroczenia w zakresie wprowadzania do obrotu nawozów

W artykule przedstawiamy rodzaje wykroczeń, które podlegają karze grzywny przy wprowadzeniu do obrotu nawozów.

Karze grzywny podlega każdy, kto, wprowadzając do obrotu nawozy oznaczone znakiem „NAWÓZ WE”:

- 1) deklaruje na opakowaniu lub etykiecie dołączonej do nawozu albo w dokumentach, w które się go zaopatruje, zawartość składników pokarmowych głównych, drugorzędnych i mikroskładników niezgodnie z art. 6, 17, 18, 19, 21 lub 23 rozporządzenia nr 2003/2003 lub niezgodnie ze sposobem określonym na podstawie art. 12 tego rozporządzenia, lub
- 2) umieszcza na etykiecie dołączonej do nawozu informacje dotyczące jego oznakowania lub znakuje nawóz na opakowaniu w sposób niezgodny z warunkami określonymi na podstawie art. 10 ust. 1 lub 2 rozporządzenia nr 2003/2003, lub
- 3) nie umieszcza dla nawozów luzem oznakowań identyfikacyjnych w dokumentach, w które się go zaopatruje, zgodnie z art. 10 ust. 3 rozporządzenia nr 2003/2003, oraz nie udostępnia tych dokumentów do kontroli, lub
- 4) nie umieszcza na opakowaniu lub etykiecie dołączonej do nawozu albo w dokumentach, w które się go zaopatruje, następujących informacji w języku polskim:
 - napisanego wielkimi literami znaku „NAWÓZ WE” lub
 - o typie nawozu, zgodnie z typami nawozu określonymi w załączniku nr I do rozporządzenia nr 2003/2003, lub
 - wyrazu „mieszanka” po określeniu typu nawozu – dla nawozów mieszanych, lub
 - oznakowań dodatkowych okre-

ślonych w art. 19, 21 lub 23 rozporządzenia nr 2003/2003, lub

- o podstawowych albo drugorzędnych składnikach pokarmowych oraz mikroskładnikach i odpowiadających im symbolach chemicznych, zgodnie z wymaganiami określonymi w art. 9 ust. 1 lit. a tiret piąte rozporządzenia nr 2003/2003, lub
- nazw składników pokarmowych i odpowiadających im ich symboli chemicznych, lub
- nazw mikroskładników pokarmowych zawartych w nawozie, wymienionych w porządku alfabetycznym ich symboli chemicznych, jeżeli nawóz zawiera mikroskładniki, które w całości lub w części są chemicznie związane ze związkiem organicznym, nazw mikroskładników pokarmowych, po których dodaje się określenia: „schelatowany przez (z podaniem nazwy czynnika chelatującego lub jego skrótu, określonego w sekcji E.3.1 załącznika nr I do rozporządzenia nr 2003/2003)” albo „skompleksowany przez (z podaniem nazwy czynnika kompleksującego, podanego w sekcji E.3.2 załącznika nr I do rozporządzenia nr 2003/2003)”, lub
- instrukcji stosowania nawozu, dla nawozów wymienionych w sekcjach E.1. i E.2. załącznika nr I do rozporządzenia nr 2003/2003, lub
- o masie nawozów płynnych, lub
- o masie netto lub brutto nawozu oraz wadze opakowania w przypadku podania masy brutto nawozu, lub
- imienia i nazwiska oraz miejsca zamieszkania i adresu albo

nazwy oraz siedziby i adresu producenta, o którym mowa w art. 2 lit. x rozporządzenia nr 2003/2003, lub

- o temperaturze przechowywania nawozów płynnych oraz o środkach, jakie powinny być podjęte, aby zapobiec wypadkom podczas ich przechowywania, lub
- 5) umieszcza identyfikację dobrowolną niezgodnie z art. 9 ust. 1 lit. b rozporządzenia nr 2003/2003, lub
 - 6) umieszcza oznakowania dotyczące identyfikacji dobrowolnej, o której mowa w art. 9 ust. 1 lit. b rozporządzenia nr 2003/2003, sprzecznie z oznakowaniem identyfikacji obowiązkowej, o której mowa w art. 9 ust. 1 lit. a tego rozporządzenia, lub
 - 7) nie umieszcza oddzielnie od innych informacji zawartych na opakowaniu, etykiecie dołączonej do nawozu lub w dokumentach, w które się go zaopatruje, identyfikacji dobrowolnej, o której mowa w art. 9 ust. 1 lit. b rozporządzenia nr 2003/2003 lub
 - 8) nie podaje informacji, o których mowa w art. 9 ust. 1 rozporządzenia nr 2003/2003 oddzielnie od innych informacji umieszczonych na opakowaniu, etykiecie dołączonej do nawozu lub w dokumentach, w które się go zaopatruje, lub
 - 9) nie przechowuje dokumentacji o pochodzeniu nawozu, w tym nawozu o wysokiej zawartości azotu na bazie azotanu amonu, i nie udostępnia tej dokumentacji do kontroli przez okres, w którym nawozy znajdują się w obrocie, oraz przez okres 2 lat, licząc od dnia wstrzymania dostaw przez producenta, lub
 - 10) proste o zawartości azotu powyżej 28% masowych w przelicze-

niu na azotan amonu, nie gwarantuje, że nawozy te są zgodne z wymaganiami określonymi w sekcji 1 załącznika nr III do rozporządzenia nr 2003/2003 lub

- 11) nie posiada dokumentu stwierdzającego, że nawóz o zawartości azotu powyżej 28% masowych w przeliczeniu na azotan amonu przeszedł pomyślnie test odporności na detonację w laboratorium upoważnionym do jego przeprowadzenia, lub
- 12) podaje zawartość składników pokarmowych głównych, drugorzędnych i mikroskładników niezgodnie z tolerancjami określonymi w załączniku nr II do rozporządzenia nr 2003/2003 lub systematycznie wykorzystuje te tolerancje, lub stosuje tolerancje w odniesieniu do zawartości minimalnych i maksymalnych, określonych w załączniku nr I do rozporządzenia nr 2003/2003, lub
- 13) wprowadza do obrotu:
 - w opakowaniach, które nie są zamknięte w sposób lub przy zastosowaniu urzędzenia, o których mowa w art. 12 rozporządzenia nr 2003/2003, lub
 - nieopakowane nawozy o zawartości azotu powyżej 28% masowych w przeliczeniu na azotan amonu,
 – podlega karze grzywny.

Wykroczenie

Karze grzywny podlega także, kto, wprowadzając do obrotu nawozy nieoznaczone znakiem „NAWÓZ WE” lub środki wspomagające uprawę roślin:

- 1) konfekcjonuje je bez pisemnej zgody producenta lub nie uzgadnia z tym producentem rodzaju opakowań stosowanych do konfekcjonowania lub
- 2) nie umieszcza na opakowaniu lub na etykiecie, a w przypadku nawozów albo środków wspo-

magających uprawę roślin luzem – w dokumentach, w które się je zaopatruje, w widocznym miejscu, sporządzonych w języku polskim, w sposób trwały i zapewniający ich czytelność, informacji dotyczących identyfikacji nawozu albo środka wspomagającego uprawę roślin, o których mowa w art. 9 ust. 2 pkt 1 lub ust. 3 pkt 1, oraz instrukcji stosowania i przechowywania nawozu, środka poprawiającego właściwości gleby albo stymulatora wzrostu, a także informacji o masie netto nawozu albo środka wspomagającego uprawę roślin i okresie ich przydatności do stosowania, lub

- 3) nie podaje informacji określonych w ust. 2 pkt 1 lit. f i g oraz w ust. 3 pkt 1 lit. c i d oddzielnie od innych informacji wymienionych w ust. 2 lub ust. 3, lub
- 4) umieszcza na opakowaniu lub na etykiecie, a w przypadku nawozów oraz środków wspomagających uprawę roślin luzem – w dokumentach, w które się je zaopatruje, informacje inne niż określone w art. 9 ust. 2 lub ust. 3 oraz w ust. 9, lub
- 5) zmienia treść instrukcji stosowania i przechowywania nawozu, środka poprawiającego właściwości gleby albo stymulatora wzrostu, o której mowa w pozwoleniu ministra właściwego do spraw rolnictwa na wprowadzenie do obrotu nawozu, środka poprawiającego właściwości gleby albo stymulatora wzrostu, lub
- 6) nie mocuje etykiet dołączonych do nawozu albo środka wspomagającego uprawę roślin w taki sposób, aby pozostały one tam, gdzie zostały zamocowane, niezależnie od zastosowanego systemu zamknięcia opakowania, lub
- 7) nie dołącza do nawozu oraz środka wspomagającego uprawę roślin luzem egzemplarza dokumentów zawierającego informacje, określone w art. 9 ust. 2

lub ust. 3 w sposób zapewniający dostęp do tych informacji, lub

- 8) nie dołącza do nawozu oraz środka wspomagającego uprawę roślin w postaci płynnej informacji o temperaturze, w jakiej powinny one być przechowywane, oraz informacji o środkach, jakie powinny być podjęte, aby zapobiec wypadkom w trakcie ich przechowywania, lub
- 9) nie znakuje nawozu organicznego, organiczno-mineralnego albo środka wspomagającego uprawę roślin, wytworzonych z produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego, o których mowa w rozporządzeniu nr 1774/2002 lub zawierających te produkty w sposób określony w części 2 ust. 2 załącznika do rozporządzenia nr 181/2006.

Pozostałe wykroczenia

Karze grzywny podlega również, każdy, kto:

- 1) wprowadza do obrotu nawozy nieoznaczone znakiem „NAWÓZ WE” lub środki wspomagające uprawę roślin:
 - niespełniające wymagań jakościowych lub
 - w których zanieczyszczenia przekraczają dopuszczalne wartości zanieczyszczeń, określone na podstawie art. 10 pkt 5 lub art. 11 pkt 5, lub
- 2) stosuje nawozy niezgodnie z zasadami i warunkami określonymi w art. 17-20 oraz w przepisach wydanych na podstawie art. 22, powodując zagrożenie dla zdrowia ludzi lub zwierząt lub środowiska, lub
- 3) stosuje nawozy i środki wspomagające uprawę roślin niedopuszczone do obrotu, lub
- 4) stosuje środki poprawiające właściwości gleby albo stymulatory wzrostu niezgodnie z ich instrukcją stosowania i przechowywania, lub
- 5) wykonuje czynności polegające na świadczeniu usług w zakresie

- stosowania nawozów, nie posiadając uprawnień w tym zakresie, określonych w art. 21 ust. 1, lub
- 6) przewozi lub przechowuje nawozy lub środki wspomagające uprawę roślin w sposób niezgodny z art. 23 lub 24, powodując zagrożenie dla zdrowia ludzi lub zwierząt, lub środowiska, lub
- 7) wbrew obowiązкови, o którym mowa w art. 7 ust. 3 lub 4, art. 31 ust. 1 pkt 2 lub art. 37 ust. 1, nie wycofał nawozu lub środka
- wspomagającego uprawę roślin, wprowadzonych do obrotu, lub
- 8) stosuje na pastwiskach nawozy organiczne, organiczno-mineralne, środki poprawiające właściwości gleby lub stymulatory wzrostu, otrzymane z produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego, w rozumieniu przepisów rozporządzenia nr 1774/2002, innych niż obornik, lub zawierające te produkty, lub
- 9) będąc nabywcą nawozu naturalnego nie posiada pozytywnie
- zaopiniowanego planu nawożenia, lub
- 10) stosuje nawozy naturalne niezgodnie z pozytywnie zaopiniowanym planem nawożenia, lub
- 11) przechowuje nawozy naturalne niezgodnie z warunkami określonymi w art. 25,
- 12) deklaruje nieprawdziwe wymagania jakościowe nawozu albo środka wspomagającego uprawę roślin. ■

Redakcja

Finanse

Opłata depozytowa. Planowane zmiany w prawie

Przez opłatę depozytową – rozumie się opłatę pobieraną przy sprzedaży detalicznej akumulatorów kwasowo-ołowiowych jako osobnych produktów, której zwrot następuje po przekazaniu zużytego akumulatora sprzedawcy detalicznemu tych akumulatorów lub do punktu systemu zbierania zużytych akumulatorów zorganizowanego przez przedsiębiorcę.

W Polsce zasady uiszczania opłaty depozytowej reguluje *Ustawa o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej i opłacie depozytowej z dnia 11 maja 2001 r. (Dz.U. 2007 Nr 90, poz. 607, ze zm., tekst jednolity)*. Przyjęty 16 września 2008 r. przez rząd projekt ustawy o bateriach i akumulatorach zakłada możliwe podwyższenie opłaty depozytowej oraz nakłada nowe obowiązki na sprzedawców i producentów dotyczące akumulatorów i baterii.

Systemy gospodarki odpadami w UE

Systemy gospodarki odpadami wprowadziła Dyrektywa Parlamentu i Rady Europejskiej Nr 94/62/EC z dnia 20 grudnia 1994 r. o opakowaniach

i odpadach opakowaniowych, znowelizowana Dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady Nr 2004/12/WE z dnia 11 lutego 2004 r. zmieniająca Dyrektywę 94/62/WE w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych. Na podstawie tej dyrektywy wprowadzono obowiązek zapewnienia odzysku i recyklingu części odpadów opakowaniowych.

W przypadku opłaty depozytowej, zwolnienie od opłaty przy zwrocie starego akumulatora w momencie zakupu nowego lub zwrot opłaty depozytowej w przypadku zwrotu zużytego akumulatora, w punkcie sprzedaży detalicznej lub poprzez system zbiórki odpadów użytkowych stworzony przez producentów i importerów akumulatorów, pełni rolę zachęcającą użytkowników akumulatorów do zwrotu starych i zużytych. Takie rozwiązanie jest rekomendowane przez Dyrektywę UE nr 91/157/EEC, która reguluje postępowanie dotyczące odzysku i kontrolowanej likwidacji zużytych baterii i akumulatorów zawierających szkodliwe substancje.

Obowiązki sprzedawcy

Sprzedawca detaliczny akumulatora kwasowo-ołowiowego jest zobowiązany przy jego sprzedaży do

przyjęcia zużytego akumulatora oraz do pobrania opłaty depozytowej, jeżeli przy sprzedaży akumulatora kupujący nie przekazał mu zużytego egzemplarza.

✓ WAŻNE!
Stawka opłaty depozytowej wynosi 30 zł za sztukę. Przy sprzedaży akumulatora sprzedawca powinien potwierdzić na fakturze VAT lub paragonie fiskalnym wysokość pobranej opłaty depozytowej.

W razie jednak, gdy kupujący, w terminie 30 dni od daty sprzedaży akumulatora, przyniesie zużyty akumulator do sklepu, sprzedawca, który pobrał opłatę depozytową, jest zobowiązany przyjąć zużyty akumulator i zwrócić opłatę depozytową oraz potwierdzić zwrot opłaty depozytowej na fakturze VAT lub paragonie fiskalnym.

Sprzedawca jest zobowiązany ponadto do umieszczenia w punkcie sprzedaży, w widocznym miejscu, wywieszki informującej o:

- 1) warunkach i trybie zwrotu zużytego akumulatora i odbioru opłaty depozytowej w punkcie sprzedaży detalicznej i punktach systemu zbierania zużytych akumulatorów, zorganizowanych przez przedsiębiorców, których

- akumulatory kwasowo-ołowiowe sprzedaje;
- 2) określonym w przepisach o Inspekcji Handlowej, prawie składania skarg i wniosków, dotyczących nieprawidłowości w realizacji zobowiązań wynikających z ustawy przez sprzedawcę detalicznego;
 - 3) instytucji, do której należy składać skargi i wnioski dotyczące nieprawidłowości w realizacji przez sprzedawcę zobowiązań wynikających z ustawy.

Sposób magazynowania zużytych akumulatorów przez sprzedawcę detalicznego nie może naruszać przepisów szczególnych o zasadach odzysku, unieszkodliwiania, zbierania i transportu odpadów niebezpiecznych.

Obowiązki Przedsiębiorcy, który wprowadza do obrotu

Przedsiębiorca wytwarzający, importujący lub dokonujący nabycia w UE akumulatorów kwasowo-ołowiowych jest zobowiązany dołączyć do produktu informację o warunkach i trybie zwrotu zużytego akumulatora oraz o własnych punktach systemu zbierania tego odpadu. Jest on zobowiązany do odebrania na własny koszt od sprzedawcy detalicznego zużytych akumulatorów i przekazania ich do recyklingu.

Jeżeli zwrot pobranej opłaty depozytowej w punkcie sprzedaży detalicznej jest niemożliwy z powodu jego likwidacji lub przerwy w działalności, przedsiębiorca o którym mowa powyżej, jest zobowiązany, przez własne punkty systemu zbierania, do przyjęcia zużytego akumulatora wprowadzonego przez niego do obrotu i zwrotu opłaty depozytowej, w terminie 45 dni od dnia sprzedaży produktu.

Przedsiębiorca powinien również na własny koszt odebrać wszystkie

zużyte akumulatory z innych miejsc niż punkty sprzedaży detalicznej i przekazać je do recyklingu.

Projekt ustawy

Przyjęty 16 września 2008 r. przez rząd projekt ustawy o bateriach i akumulatorach zakłada zmniejszenie ilości substancji niebezpiecznych, w tym metali ciężkich, w bateriach i akumulatorach oraz właściwe zbieranie i recykling powstających z nich odpadów.

Projekt, w ślad za dyrektywą 2006/66/WE, określa wymagania dotyczące wprowadzania do obrotu baterii i akumulatorów, a w szczególności zakaz wprowadzania do obrotu baterii i akumulatorów zawierających substancje niebezpieczne oraz wymagania dotyczące zbierania, przetwarzania, recyklingu i unieszkodliwiania zużytych baterii i akumulatorów, w celu wspierania wysokiego poziomu zbierania i recyklingu tych produktów. Projekt ustawy określa również przepisy karne i kary administracyjne za nieprzebranie przepisów ustawy.

Podstawowym pojęciem defininowanym przez projekt ustawy jest definicja baterii i akumulatorów. Zgodnie z projektem ustawy bateria i akumulator to każde źródło energii elektrycznej wytwarzanej przez bezpośrednie przetwarzanie energii chemicznej, które składa się z jednego albo kilku pierwotnych ogniw baterii nienadających się do powtórnego naładowania albo wtórnych ogniw baterii nadających się do powtórnego naładowania.

W projekcie zapisano, że przedsiębiorcy wprowadzający baterie i akumulatory na rynek będą ponosić wszystkie koszty wynikające ze zbierania, przetwarzania i recyklingu zużytych urządzeń.

Zgodnie z projektem sprzedawcy hurtowi oraz prowadzący usługi

wymiany zużytych baterii i akumulatorów będą musieli zapewnić przyjmowanie tego rodzaju odpadów. Rozwiązanie to ma objąć także sprzedawców detalicznych, których powierzchnia sprzedaży przekracza 25 m kw.

Obowiązywać będzie także przepis dotyczący osiągnięcia określonego poziomu zbierania zużytych baterii i akumulatorów przenośnych. W przypadku baterii i akumulatorów samochodowych, ich końcowy użytkownik będzie musiał oddać powstałe z nich odpady do sprzedawcy detalicznego baterii i akumulatorów samochodowych, do punktów serwisowych lub do punktów zbierania odpadów. Podmioty prowadzące działalność dotyczącą wytwarzania, zbierania, przetwarzania lub recyklingu zużytych baterii i akumulatorów będą miały m.in. obowiązek przekazywania informacji do służb państwowych.

Projekt przewiduje, że producent i importer od każdej baterii trafiącej na rynek zapłaci od 3 gr do 1,5 zł ekopodatku od sztuki. Nie zniknie też opłata produktowa od takich wyrobów, ponieważ projekt zakłada, że wyniesie ona od 80 gr do 12 zł za kg zużytych ogniw. Z kolei nowa stawka opłaty depozytowej od akumulatorów będzie wynosić od 30 do 50 zł.

Opłatę produktową wniosą ci, którzy nie osiągną odpowiedniego poziomu odzysku i recyklingu baterii i akumulatorów.

Nowe prawo ustala ponadto wymogi dotyczące zawartości metali ciężkich w bateriach i akumulatorach oraz wymogi związane z ich oznaczeniem. Na przykład zabronione będzie wprowadzanie do obrotu baterii i akumulatorów o nadmiernej ilości rtęci i kadmu. Zakazano ponadto łączenia zużytych baterii i akumulatorów z innymi odpadami.

Główny Inspektor Ochrony Środowiska będzie prowadził rejestr przedsiębiorców wprowadzających baterie i akumulatory na rynek oraz podmiotów prowadzących zakłady przetwarzania zużytych baterii i akumulatorów.

Zaproponowano ponadto ustanowienie opłaty za wprowadzanie do

obrotu baterii i akumulatorów przenośnych, która będzie przekazywana przez wprowadzających te produkty na rynek na rachunek bankowy urzędu marszałkowskiego. Pieniądze te będą przeznaczone na prowadzenie kampanii informacyjno-edukacyjnych na temat zbierania, przetwarzania i recyklingu tych produktów. Nowe prawo do-

tyczy wszystkich rodzajów baterii i akumulatorów wprowadzonych do obrotu w Unii Europejskiej, niezależnie od ich rodzajów, pojemności, masy i składu materiałowego. Przygotowany projekt ustawy dostosowuje polskie prawo do przepisów europejskich. ■

Paulina Grabowska

Pytania i odpowiedzi

 Czy gmina dopuszcza się praktyk monopolistycznych, jeżeli pobiera zróżnicowane opłaty za przyjmowanie odpadów komunalnych na wysypisko: niższe, jeżeli sama je przywozi, wyższe, jeżeli przywozi je ktoś inny?

Będąc monopolistą na rynku usług składowania odpadów komunalnych i ich unieszkodliwiania gmina nadużywa pozycji dominującej, pobierając zróżnicowane opłaty za przyjmowanie odpadów na wysypisko, niższe – jeżeli sama wykonuje ich przywóz i wyższe, gdy czynności te wykonuje inna jednostka.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, stwierdzając, że gmina stosuje praktyki ograniczające konkurencję, nakazał jej zaprzestanie tych praktyk i wymierzył karę pieniężną w wysokości 7000 zł. Gmina odwołała się do Sądu, który odwołanie oddalił.

Bezsporne w sprawie jest, że gmina będąc monopolistą na rynku usług składowania odpadów komunalnych i ich unieszkodliwiania stosowała zróżnicowane ceny. Jeżeli sama wykonywała wywóz i przyjmowanie odpadów pochodzących od

mieszkańców, cena ta wynosiła 6 zł za rok od jednego mieszkańca. Jeżeli usługi te świadczył przedsiębiorca – strona zainteresowana w sprawie – opłata wynosiła 90 zł za rok. Takie dysproporcje cenowe w ocenie sądu wyczerpują znamiona praktyki określonej w art. 8 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 ustawy z 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz.U. 2003 Nr 86, poz. 804, ze zm.).

Podzielić należy pogląd Prezesa Urzędu, że przepisy antymonopolowe mają charakter bezwzględnie obowiązujących i nie istnieje w tych przepisach klauzula, która ekskulpowałaby gminę w zakresie działań objętych oceną organu antymonopolowego. Na marginesie zauważyć należy, że żaden przepis prawa nie zobowiązuje gminy do wykonywania usług komunalnych poniżej kosztów własnych.

Odnosząc się do wysokości kary sąd stoi na stanowisku, że została ona ustalona w bardzo niskiej wysokości, z uwzględnieniem braku dochodu gminy i spełnia swój prewencyjny charakter.

Powołane w uzasadnieniu przepisy ustawy z 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów stanowią:

Art. 8.

1. Zakazane jest nadużywanie pozycji dominującej na rynku właściwym przez jednego lub kilku przedsiębiorców.
 2. Nadużywanie pozycji dominującej polega w szczególności na:
 - 1) bezpośrednim lub pośrednim narzucaniu nieuczciwych cen, w tym cen nadmiernie wygórowanych albo rażąco niskich, odległych terminów płatności lub innych warunków zakupu albo sprzedaży towarów,
- (...).

Redakcja

Opłaty i fundusze w ochronie środowiska

WYDAWCA: Verlag Dashofer Sp. z o.o., ul. Senatorska 12, 00-082 Warszawa
tel.: (+48 22) 559 36 01 ~ 05, 559 36 54, faks: 829-27-00, 829-27-27

Redaktor odpowiedzialny: Agnieszka Szewczyk, szewczyk@dashofer.pl, www.dashofer.pl

Redakcja i korekta techniczna: Jolanta Stypułkowska. Skład: Dariusz Ziach. Druk: Semafic, Warszawa

Prenumerata: wersja drukowana: kwartalna 76 zł (+ koszt wysyłki), roczna 273,60 zł (10% taniej + koszt wysyłki).

wersja online: kwartalna 65 zł + 22% VAT, roczna 231,40 zł (10% taniej) + 22% VAT.

Wpłaty kierować na rachunek:

Verlag Dashofer Sp. z o.o. Bank Handlowy S.A., nr 90-10301508-0000000800916003.

Redakcja odpowiada na łamach gazety na wybrane pytania Czytelników przesłane faksem lub pocztą.

© 2008 Dashöfer Holding Ltd & Wydawnictwo Verlag Dashofer. Wszystkie prawa zastrzeżone.

Przedruk w całości lub we fragmentach i rozpowszechnianie bez zgody wydawcy zabronione.

Ze względu na stałe zmiany w polskim prawie oraz niejednolite interpretacje przepisów

Wydawnictwo nie ponosi odpowiedzialności za zamieszczone informacje.